

V tomto směru se jako alternativa k již jmenovaným a na našem finančním trhu zdomácněným způsobům financování nabízí u nás stále ještě plně nedocenený, nicméně v posledních letech se i přes jistá legislativní úskalí dynamicky rozvíjející produkt – **factoring**. Jedná se o službu zajišťující podnikům nejen provozní financování, ale i správu pohledávek za odběrateli, čímž se snižuje i administrativní zátěž těchto podniků a s tím související náklady. Jeho principem je odkup krátkodobých pohledávek z obchodního styku před dobou jejich splatnosti. Výhodou této služby oproti oběma předchozím formám financování je to, že factoringová společnost (dále též „faktor“) zpravidla pro zajištění finančních zdrojů nepožaduje žádné složité zástavy či ručení (na rozdíl od úvěru) a ani použití poskytnutých finančních prostředků neváže na konkrétní účel např. na pořízení investičního majetku (na rozdíl od leasingu). Z uvedených důvodů je factoring dostupný i pro podniky, které by pro přísná kritéria na bankovní úvěry nedosáhly.

Poskytování financování bez adekvátního zajištění s sebou na druhou stranu pro factoringové společnosti přináší jisté finanční riziko. Cílem této práce je provést analýzu právních vztahů vznikajících mezi zúčastněnými subjekty, definovat zdroje rizik vyplývající pro poskytovatele factoringových služeb a v rámci platného práva se pokusit nalézt řešení a způsoby, jak tato rizika v co nejširší míře omezit.